

ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΣ.—Φημίζεται μεταξύ τῶν Ἀγγλων διὰ μακροβιότητα ὁ Θωμᾶς Πάρρ, ὅστις ἐγεννήθη εἰς τὸ 1483, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὸ 1635, ζήσας, δηλαδή, 152 ἔτη, 9 μῆνας, καὶ ἡμέρας τινάς. Τὸ παραδοξότερον εἶναι ὅτι ὁ υἱὸς του ἔζησεν 113 ἔτη, ὁ ἐγγονος 109, καὶ ὁ διεγγονος 124!—Τὴν δεκάτην ἑκτην ἑκατονταετηρίδα ἀπέθανε Κυρία τις εὐγενής, 140 ἔτων ἡλικίας· συνέβη δὲ ὁ θάνατος αὐτῆς ἐκ πυρετοῦ, τὸν ὁποῖον ἐπροξένησεν ἢ ἀπὸ καρυδίας πτωσίας της. Τοιαύτην ζωρότητα ἐφύλαττε καὶ εἰς τὸ πανέσχατον αὐτὸ γῆρας!

Τίς δὲν ἐπιθυμεῖ τὴν μακροβιότητα; ἀλλὰ καὶ τίς δὲν ἀμελεῖ τὰ συντείνοντα πρὸς αὐτὴν μέσα; Γύμνασις, ἐγκράτεια, ἀπλότης τροφῆς, πρωϊνὸν σήκωμα, καὶ ὀρθὴ κανόνισις τῶν παθῶν μας, εἶναι ὅλα σχεδὸν ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖα.

ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΤΠΕΡΗΦΑΝΙΑΣ.

ἘΝΘΥΜΟΙ τί ἦσουν πρὶν γεννηθῆς.—Οὐδέν. **Τί** μετὰ πολλοὺς χρόνους ἀφοῦ ἐγεννήθης;—**Ἀσθένεια.** **Τί** ἐφ' ὅλης σου τῆς ζωῆς;—**Μέγας** ἁμαρτωλός. **Τί** ὡς πρὸς ὅλας σου τὰς ὑπεροχάς;—**Χρεώστης** μόνον εἰς τὸν Θεόν, εἰς τὴν γονεὶς σε, εἰς τὴν γῆν, εἰς ὅλα τὰ κτίσματα. **Πλὴν**, ἴσως ἤθελεν εἶσθαι ὠφέλιμος ν' ἀκολουθῶμεν τῶν Πλατωνιστῶν τὴν μέθοδον, οἵτινες ἀνάγουν ὅλα τῆς ταπεινοφροσύνης τὰ αἷτια, τὰ ἐξ ἡμῶν αὐτῶν, εἰς τὰ ἑπτὰ τοῦτα κεφάλαια. 1. Τοῦ ἀνθρώπου τὸ πνεῦμα εἶναι ελαφρόν. 2. Τὸ σῶμά του εἶναι κτηνώδες καὶ φιλάσθενον. 3. Εἰς μὲν τὴν μωρίαν καὶ πλάνην αὐτοῦ εἶναι σταθερός, ἄστατος δὲ εἰς τὰ χρηστὰ ἤθη καὶ τοὺς καλοὺς σκοποὺς του. 4. Οἱ κόποι του εἶναι μάταιοι, περιπλεγμένοι, καὶ ἀτελεῦττοι. 5. Ἡ τύχη του εἶναι μεταβλητὴ, ἀλλὰ σπανίως εὐάρεστος, καὶ τελεία οὐδέποτε. 6. Ἡ φρόνησίς του δὲν ἔρχεται πλὴν ὅταν ἦναι εἰς τὴν ἀκμὴν ν' ἀποθάνῃ, ἀφοῦ δηλαδὴ δὲν ἐμπορεῖ πλέον νὰ τὴν μεταχειρισθῇ. 7. Ὁ θάνατός του εἶναι βέβαιος, ἑτοιμος πάντοτε εἰς τὴν θύραν, ἀλλ' οὐδέποτε πολὺ μακράν. Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα συχνάκις μελετῶντες, θέλομεν πληροφορηθῆναι ὅτι δὲν εἶναι τίποτε τῆς ταπεινοφροσύνης λογικώτερον, οὐδὲ τίποτε τῆς υπερηφανίας ἀνοητότερον.

ΠΟΤΕ δὲν εὐρέθη εἰς ὁποιονδήποτε τῶν κόσμων αἰῶνα οὔτε φιλόσοφος, οὔτε αἱρεῖσις, οὔτε νόμος, οὔτε ποινὴ, τόσον ἀρμόδια νὰ προβιβάζῃ τὸν δημόσιον ἀγαθόν, ὅσον ἡ Χριστιανικὴ πίστις.—

Β. ΚΑΝΟΝ

ΑΡΑΒΙΚΗ ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ.

ΜΩΑΜΕΘΑΝΟΣ τις προσκυνητής, τὸνομα Βὲν Ἀσσούνας, ὀπλαρχηγὸς τοῦ Βεῆ τῆς Τριπόλεως, διωκόμενος ἀπὸ τοὺς Ἀραβας, ἔχασε τὸν δρόμον αὐτοῦ, καὶ ἐνυκτίσθη σιμὰ τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοπέδου. Φθάσας δὲ εἰς σκηνὴν τινὰ, καὶ εὐρὼν τὴν θύραν αὐτῆς ἀνοιχτήν, ἔστησε τὸν ἵππον του, καὶ ἐζήτησε βοήθειαν, ὣν ὑπερβολῇ ἀποσταμένος καὶ διψασμένος. Ὁ πολεμικὸς Ἀραβ ἐπροσκάλεσε τὸν ἐχθρόν του νὰ ἐμβῇ εἰς τὴν σκηνὴν ἀφόβως, καὶ τὸν ἐπεριποιήθη μὲ ὄλον τὸ σέβας καὶ τὴν φιλοξενίαν, διὰ τὰ ὅποια φημίζεται τόσον οὗτος ὁ λαός.—Οἱ πρώτιστοι μετὰ αὐτῶν, ὡς οἱ πατριάρχαι τοπάλαι, διακονοῦν τὸν ξένον των. Καὶ ὁ τοῦ ὑψηλοτάτου βαθμοῦ, ὅταν ἔλθῃ τις πρὸς ἐπίσκεψίν του, φέρει ἀμέσως αὐτὸς ὁ ἴδιος ἄρνιον ἀπὸ τὴν ποιμνὴν, καὶ τὸ σφάζει· ἡ δὲ γυνὴ του ἐπιστατεῖ τὰς θεραπαίνας της νὰ τὸ μαγειρεύσωσι κατὰ τὸν κάλλιστον τρόπον. Μετὰ αὐτῶν ἀπὸ τοὺς Ἀραβας ἐπικρατεῖ ἀκόμη ἡ ἀρχαία συνήθεια (περὶ τῆς ὁποίας τόσον συχνὰ ὁ λόγος εἰς τὰς Γραφάς,) τοῦ νίπτειν τοὺς πόδας· καὶ ἡ φιλοφροσύνη δὲ αὕτη ἐκτελεῖται ὑπὸ τοῦ οἰκοδεσπότητος.—Τὸ δεῖπνον, εἰς τὴν προκειμένην περίστασιν, ἐσῆγκειτο ἀπὸ τὸ κάλλιστον μέρος τοῦ θρεπτοῦ ἁρνίου ἐψητόν, ἀπὸ φοινίκια καὶ ξηρὰ ὀπωρικά, καὶ προσφάγιόν τι ἐπιτήδες ἐτοιμασθέν ἀπὸ τοῦ Ἀραβος τὴν σύζυγον, πρὸς πλειοτέραν τιμὴν τοῦ ξένου τοῦ ἀνδρός της.

Ἄν καὶ οἱ δύο οὗτοι ἀρχηγοὶ εὐρίσκοντο ἐνασχολημένοι εἰς πόλεμον συναλλήλως, ἐσυνωμίσαν ὁμῶς μὲ εἰλικρίνειαν καὶ φιλίαν, διηγοῦμενοι τὰ ἑαυτῶν καὶ τὰ τῶν προγόνων ἀνδραγαθήματα· ἀλλὰ χλωμότης αἰφνίδιος ἐκάλυψε τοῦ ξενόδοχου τὸ πρόσωπον· σηκωθείς ἀπὸ τὸ κάθισμά του, ἀπεσύρθη, καὶ μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἔστειλε μῆνυμα εἰς τὸν ξένον του, ὅτι ἡ κλίνη ἦτον ἐστρωμένη, καὶ πάντα ἑτοιμα διὰ τὴν ἀνάπαυσίν του· ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν αἰσθάνετο καλὰ, καὶ δὲν ἠμπόρει νὰ ἔλθῃ νὰ τελειώσῃ τὸ δεῖπνον· ὅτι εἶχεν ἐξετάσειν τὸν ἵππον τῆς φιλενομένου, καὶ τὸν εὐρεῖν παραπολὺ ἀδύνατον διὰ τὸ κοπιαστικὸν ταξείδιον τῆς ἐπαύριον· ἀλλ' ὅτι ἵππος εὐρωστος μὲ κάθε τι ἀναγκαῖον ἤθελεν εἶσθαι πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου ἑτοιμος εἰς τὴν θύραν τῆς σκηνῆς, ὅπου καὶ αὐτὸς ἤθελε τὸν ἐνταμῶσειν καὶ τὸν ἀποχαιρετίσειν πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του. Ἠπόρησε μὲν ὁ ξένος εἰς τὴν διαγωγὴν τοῦ ξενόδοχου του· ἀλλ' ἀδυνατῶν νὰ καταλάβῃ τὸ νόημά της, ἐπλαγίασε διὰ νὰ κοιμηθῇ.

Ἄρα τις ἐξύπνισεν αὐτὸν ἐν καιρῷ νὰ λάβῃ,

πρὶν κινήσῃ, τροφὴν τινά, ἣ ὁποία τοῦ ἦτον ἑτοιμασμένη· ἀλλὰ δὲν ἶδε κανένα τῆς οἰκογενείας, ἑωσοῦ, φθάσας εἰς τὴν θύραν τῆς σκηνῆς, ἐπαρτήρησε τὸν οἰκοδεσπότην βασιτάζοντα τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου, καὶ ὑποστηρίζοντα τὰς πατητρίας, ὥστε αὐτὸς νὰ ἀναβῇ, — τὸ ὁποῖον μετὰ τῶν Ἀράβων γίνεται ὡς ἡ τελευταία φιλικὴ δούλευσις. Μόλις δὲ εἶχεν ἀναβῆν ὁ Ἀσσοῦνας, καὶ τὸν εἰδοποίησεν ὁ ξενόδοχος, ὅτι καθ' ὅλον τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον δὲν εἶχε τοιοῦτον ἐχθρὸν ἄσπονδον, ὁποῖος αὐτός. 'Εχθὲς βραδύ, εἶπε, 'διηγούμενος τῶν προγόνων σου τὰς ἀνδραγαθίας, μ' ἀνεκάλυψες τὸν φονέα τοῦ πατρός μου. 'Εδῶ κείνται ὅλα τὰ ἐνδύματα, ὅσα ἐφοροῦσε τὴν ὥραν τῆς σφαγῆς σου, (τὰ ὅποια τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφέρθησαν εἰς τὴν θύραν τῆς σκηνῆς,) 'ὑπεράνω τῶν ὁποίων ὥμοσα πολλάκις, εἰς ἐπ' ἡκὸν τῆς οἰκογενείας μου, νὰ ἐκδικηθῶ τὸν θάνατον αὐτοῦ, καὶ νὰ ζητῶ τοῦ φονέως τοῦ τοῦ αἵμα ἐξ ἀνατολῆς μέχρι δύσεως τοῦ ἡλίου. 'Ο ἥλιος δὲν ἀνέτειλεν ἀκόμη· πάραντα δὲ μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ θέλω σὲ διώξω, ἀφοῦ ἀσφαλῶς ἀναχωρήσῃς ἀπὸ τὴν σκηνὴν μου, ὅπως, κατ' ἐντυχίαν σου, εἶναι παρὰ τοὺς νόμους τῆς θρησκείας μας νὰ ἐνοχλήσω τὸν ὅστις ἐζήτησε καὶ ἤρρεν εἰς αὐτὴν ὑπεράσπισιν· ἀλλὰ παύουν αἱ ὑποχρεώσεις μου ὅλαι ἀμέσως ὅταν χωρισθῶμεν, καὶ ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην πρέπει νὰ μὲ θεωρῇς ὡς ἀποφασισμένον νὰ σὲ ἀφανίσω, εἰς ὁποιονδήποτε μέρος, ἢ εἰς ὁποιονδήποτε ἀπόστημα, ἐνταμνωθῶμεν. Δὲν ἀνέβης ἵππον κατώτερον τοῦ ἐτοίμου νὰ δεχθῇ ἐμέ· τοῦ ἐνός μας ἢ καὶ τῶν δύο ἢ ζωὴ εἶναι χαμένη, ἂν ἡ ταχύτης αὐτοῦ δὲν ὑπερβαίῃ τὴν τοῦ ἰδικοῦ μου.

Εἰπὼν ταῦτα, ἔδωκε τὴν δεξιὰν εἰς τὸν ἐχθρὸν του, καὶ ἀπεχωρίσθησαν. 'Ο Βέν δὲ Ἀσσοῦνας, ὠφελήθει ἀπὸ τὰ ὀλίγα λεπτά ὅσα ἐκίνησε πρὸ τοῦ Ἀραβος, ἐφθασεν εἰς τοῦ Βέν τὸ στρατόπεδον ἐν καιρῷ ν' ἀποφύγῃ τὸν διώκτην του, ὅστις, ἀκολουθῶν αὐτὸν ἀπὸ πλησίον, ἤλθε τόσον σιμὰ τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοπέδου, ὅσον τὸ ἔκρινεν ἀσφαλές. — Ἦτο μὲν αὕτη παράδοξος φιλοξενία· πλὴν πᾶς Ἀραβὴς ἤθελε πράξειν ὁμοίως εἰς ὁμοίαν περίστασιν.

ΚΑΘΩΣ τὸ ῥόδον σύγκειται ἀπὸ ἀνθη τὰ γλυκύτατα, καὶ ἀκάνθας τὰς πλέον ὀξείας· καθὼς οἱ οὐρανοὶ ποτὲ μὲν εἶναι καθαροὶ, ποτὲ δὲ σκοτισμένοι, ἀμοιβαίως θυελλώδεις καὶ γαλήνιοι· παρόμοια τοῦ ἀνθρώπου ὁ βίος εἶναι ἀναμιγμένος μὲ ἐλπίδας καὶ φόβους, μὲ χαρὰς καὶ λύπας, μὲ ἡδονὰς καὶ μὲ πόνοους.

ΤΟ ΨΕΥΔΟΣ.

'ΕΧΕΙ τὸ ψεῦδος ἕκτασιν μεγάλην καὶ πολλήν. Πολιτεύεται εἰς τὴν ἀγορὰν, κατοικεῖ εἰς τὰ ἐργαστήρια, ἐμβαίνει εἰς τὰς οἰκίας, εἰσέρχεται εἰς τὰς αὐλὰς τῶν βασιλέων καὶ μεγιστάνων, παραστέκεται εἰς τὰ κριτήρια· ὅπου καὶ ἂν σταθῇ, ἐκεῖ εὐρίσκει ψεῦδος· προχωρεῖ καὶ ἕως τοῦ ἁγίου βήματος· διότι καὶ αὐτοὶ οἱ ἱερωμένοι ἀνθρώποι ἐνίοτε ψεύδονται. Τὸ ψεῦδος ἐξέρχεται ἐξ ἐνὸς στόματος, καὶ καταπτᾷ εἰς μύρια· τὸ ψεῦδος λέγεται, γράφεται, τυποῦται· εἰς τὰ βιβλία, ἀναγινώσκεται, διέρχεται ἐκ πόλεως εἰς πόλιν, περιέρχεται εἰς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην. Ὅθεν τίς δύναται νὰ περιγράψῃ ἢ νὰ διηγηθῇ πόσῃν βλάβῃν προξενεῖ τὸ ψεῦδος;

Αὐτὸ βλάπτει καὶ τὸν λέγοντα, ζημίαν προξενεῖ καὶ εἰς τὸν ἀκούοντα. "Ὅστις λαλεῖ τὸ ψεῦδος, ἐκεῖνος γίνεται μισητὸς, ἄτιμος, ὑποπτος· ζητεῖ δάνειον, ἀλλ' οὐδεὶς τὸν ἐμπιστεύεται· ὑπόσχεται, ἀλλ' οὐδένα πείθει· γράφει ὁμολογίαν, ἀλλὰ καθεὶς διστάζει. Καὶ τὴν ἀλήθειαν ἐνλοτε λέγει ὁ ψεῦστης, ἀλλ' οὐδεὶς τὸν πιστεύει. Τὸ ψεῦδος πολλάκις εξαφανίζει ὁλοκλήρους πόλεις, καὶ ἄνω κάτω στρέφει κραταιὰς βασιλείας· ἐχθρεύει τοὺς φίλους, ταραττεῖ τὴν συγγένειαν, χωρίζει τὰ συνοικέσια· τὸ ψεῦδος σχίζει καὶ εξαφανίζει καὶ αὐτὰ τῆς Ἐκκλησίας τὰ μέλη. — ΘΕΟΤΟΚΗΣ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΚΑΙ ΚΙΚΕΡΩΝ.

ΔΕΝ φοβοῦμαι νὰ εἶπω ὅτι ὁ Δημοσθένης μὲ φαίνεται ἀνώτερος τοῦ Κικέρωνος. Κάνεις βέλαια δὲν θαυμάζει τὸν Κικέρωνα, ὡς ἐγώ. Λαμπρύνει ὅτι καὶ ἂν ἐγγίξῃ· εἶναι δόξα τοῦ ἀνθρωπίνου λόγου· μεταχειρίζεται τὰς λέξεις, ὡς ἄλλος οὐδεὶς· μεταμορφώνει τὸ πνεῦμα τῆς, ὅπως θέλῃ· εἶναι σύντομος καὶ σφοδρὸς, ὅταν θέλῃ, ἐναντίον τοῦ Κατιλίνα, τοῦ Βήρρου, τοῦ Ἀντωνίου. Μ' ὅλα ταῦτα, φαίνεται καλλωπισμὸς τις εἰς τὴν ὁμιλίαν του· καὶ ἡ θαυμαστικὴ του τέχνη δὲν κρῖνται παντάπασι. "Ὅταν λαλῇ ὑπὲρ σωτηρίας τῆς πολιτείας, οὐτ' αὐτὸς λησμονεῖ τὸν ἑαυτὸν του, οὔτε τοὺς ἄλλους ἀφίνει νὰ τὸν λησμονήσωσι. 'Ο Δημοσθένης ἐξ ἐναντίας φαίνεται ἔξω ἑαυτοῦ, καὶ παρὰ τὴν πατρίδα ἄλλο δὲν βλέπει· ἔχει κάλλος χωρὶς ποσὺς νὰ συλλογίζεται περὶ κάλλους· ἀνώτερος παντὸς ἐπιδεικτικὸν θαυμασμοῦ, μεταχειρίζεται τοῦ λόγου τὸ χάρισμα, ὡς ἄνθρωπος μέτριος τὰ φορέματα διὰ τὰ σκεπάζεται. Βροντᾷ, ἀστράπτει, σύρει πάντα ὡς χεῖμαρρος· κάνεις δὲν λαμβάνει καιρὸν νὰ τὸν κρίνῃ· ὁ νοῦς ἀφιερώνεται ὅλος εἰς τὰ πράγματα,